

romînesc (Binescriința limbei romînești cu litere romane, adaus de *D. Arune Pumnul*, profesor, în Gramatica limbei romînești compusă de *Vasiliu Ioanovici*, Viena, 1851, p. 212 sqq.; Lepturariul romînesc, Viena, 1862; Grammatik der rumänischen Sprache, Wien, 1864).

31. La 1867 Junimea din Iași a propus un compromis între etimologismu și fonetismu—care a fost de la început și este până astăzi ortografia Convorbirilor literare—caracterizat mai ales prin întrebuintarea unuia și aceluiași semn pentru ambele sunete ă și î (*T. Maiorescu*, Despre scrierea limbei romîne, I ed. Iași, 1866, II ed. București, 1874 în Critice, p. 71 sqq.)

32. Scrierea cu litere latine, începută în mod sistematic, după cum am zis, pe la 1780, s'a întrebuintat mai întîiu sporadic (*Klein*, Elem. ling. dac. rom.; același, Acaftist, Sibiiu, 1801; același, Dictionarium valachico-latinum, ms. bibl. seminariului de la Oradea Mare; *G. Șincai*, Istoria prinților țării romînești de la 1629—1724, ms. copiat în Viena la 1780, bibl. seminariului de la Oradea Mare; același, Gramatica latină-romînă, Blaș, 1783; *Körösi*, Orth. lat. val.; *Budai*, ep. c. P. M.; *G. Lazăr*, Versuri de laudă în limba dacoromînească la logodirea preainălțatului nostru milostiv împărat, stăpin și taică, Franț, Viena, 1808; *Petru Maior*, Orth. rom. siv. lat.-val.; același, Dialog pentru începutul limbei romîne, între nepot